Η στοιχειωμένη γυνή (Τραγώδιον χορού παλαιόν)

written by Κωνσταντίνος Κοπρώνυμος | 06.12.2015

Μοί ενεχειρίσθη φυλλάδιον σκωροφαωμένον διάτρητον και λερόν υπό ετοιμοθανάτου μαρμαρογλύπτου συγγενούς της προμνηστής μου αναφερόμενον εις προαιώνιον θρύλον, άγος βαρύ και πένθιμον εις τους πνεύμονας της πόλεως μας.

Κατάρα έπεσε βαριά στων δοξασμένων Κορυφών,

την παινεμένη Πόλη με αυτή τη πεζοδρόμηση

να πλουμιστεί και να φτιαχτεί τί πάει στην Ουνέσκο

το έργο δεν τελείωνε εκεί στο Μάρξ και Έγκελς

ερείπια Κάστρου αχαμνά της γκρεμισμένης Πόρτας

σαν θαύμα φανερώθηκαν εις τον αφρό του δρόμου

τον δρόμον εστεριώνανε σαν νάτανε γιοφύρι

Ολημερίς εχτίζανε τη νύκτα εγκρεμιζόταν

και γρόσια επερίμεναν και λίρες δεν ερχόταν

να πληρωθούν οι μάστοροι κι οι εξήντα μαθητάδες

Χριστούγεννα ερχότανε και συμφορά μεγάλη

Οχτώ φορές εγύρισε στον ύπνο του απάνω

ο δοξασμένος Δήμαρχος του Σύριζα πεσκέσι

το έργο να παρέδιδε τους όρχεις μη του σπάνε

****

Πουλάκι, επήγ’ εκάθησεν στου Μαρκοσιάν απάνω

δεν εκελάηδη σαν πουλί, δεν λάλει σαν αηδόνι

Μόνο λαλούσε κι έλεγε ανθρώπινη ομιλία.

– Άν δε στοιχειώσετ’ άνθρωπο, πεζόδρομο ξεχάστε!

να μη στοιχειώσετ’ ορφανόν, μη ξένον, μη διαβάτη

Μονάχα του Πολιτισμού την πρώτη τη γυναίκα

που διαφεντεύει τα χαρτιά κ’ είναι κερά του Κάστρου

Εσυλλογίσθη ο Δήμαρχος και έβγαλε μια διάτα

Δύο καλφάδες έστειλε και στη κυρά τους πάγουν

— Σήκω προϊσταμένη μας σε θέλει ο αρχηγός μας!

Πέτ’αν με θέλει για καλό να ξυρισθώ να πάγω

Πέτ’αν με θέλει για κακό να βάλω μια τουαλέτα

— Μηδέ καλό, μηδέ κακό, μόν’ έλα καθώς είσαι!

— Εγώ το ξέρ’ η άμοιρη, εγώ το ξεύρ’ η δόλια

Διευθυντριούλες ήμασταν κι όλες στοιχειά μας βάλαν

Της Μπουμπουλίνας τα θεριά εφάγαν τη Μενδώνη

κι εμείναμ’ απροστάτευτες, παρθένες μεσ’ τον όχλο

Τη μια βάλαν Παλιόπολη την άλλη στου Δεσσύλα

κι εμένα τη βαρυόμοιρη στον πέτρινο το δρόμο

Καθώς τρέμη η καρδούλα μου να τρέμη ο Μάρξ κι ο Σπένσερ

Καθώς τρέχουν τα δάκρυα, να πέφτουν οι διαβάτες…

Καιρός λοιπόν να ερμηνευθεί το αρχαίον γραπτόν και να ληφθούν μέτρα και να λυθεί το άγος.